

συσπειρωση αριστερων μηχανικων

Τρία χρόνια μετά ...

Από τις προηγούμενες εκλογές του ΤΕΕ σημαντικές ανατροπές και εξελίξεις σημειώθηκαν σε εθνικό και διεθνές επίπεδο. Διарκείς αιμορραγίες προκαλούν οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις ανά τον κόσμο όπως στο ΙΡΑΚ, στο Αφγανιστάν, στην Παλαιστίνη, ενώ οι επιδιώξεις για νέα μέτωπα, όπως στο ΙΡΑΝ, δεν υποχωρούν. Οι στρατηγικές της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης οδηγούν σε μεγαλύτερη συσσώρευση πλούτου για τις ιθύνουσες τάξεις. Τα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα ανατρέπονται και οι κατηγορίες των νέων φτωχών διευρύνονται. Το δόγμα του «εσωτερικού» εχθρού και του «αντιτρομοκρατικού» πολέμου, δρομολογεί δραματική περιστολή ατομικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων, πλανητικά «Γκουαντανάμο». Η άνιση καπιταλιστική ανάπτυξη και η αλόγιστη κατανάλωση οδηγεί στην διασπάθιση πολύτιμων φυσικών και κοινωνικών πόρων και στην μη αντιστρέψιμη διαταραχή της περιβαλλοντικής ισορροπίας.

Το εγχείρημα για την πλήρη απορύθμιση των εργασιακών σχέσεων με την προτεινόμενη ελαστική εβδομάδα των 65 ωρών εργασίας, η προσπάθεια για την διάλυση επαγγελματικών δικαιωμάτων και την εξίσωση προς τα κάτω αμοιβών και συνθηκών εργασίας, η αναδιάρθρωση – ιδιωτικοποίηση του ασφαλιστικού συστήματος, αναδεικνύονται με την οδηγία Μπόλκενσταϊν ως στρατηγικές κατευθύνσεις. Αποδεικνύεται όλο και εντονότερα ότι η Ε.Ε., αποτελεί έναν ιμπεριαλιστικό συνασπισμό με θεσμούς και κυρίαρχες πολιτικές ενάντια στα συμφέροντα των εργαζομένων. Η μόνη διέξοδος για τους εργαζόμενους είναι η ρήξη με τις δομές της Ε.Ε. και η ανατροπή των πολιτικών που κυριαρχούν σ' αυτήν. Οι Γάλλοι έδειξαν το δρόμο με την απόρριψη του ευρωσυντάγματος κόντρα στη θέληση των επίσημων πολιτικών δυνάμεων. Το αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα δυναμώνει, νέα εργατικά και κοινωνικά κινήματα αναδύονται στην Ευρώπη.

Οι κυβερνήσεις αλλάζουν, οι κουμπαριές παραμένουν

Την τελευταία τριετία στη χώρα μας σημαδεύει η κυβερνητική αλλαγή. Η διαφορά μεταξύ Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ συνίσταται σε διαφορετικούς τύπους ενσωμάτωσης των λαϊκών μαζών καθώς και σε διαφορετικούς τρόπους επίτευξης συμμαχιών της άρχουσας τάξης. Η κυβερνητική μεταβολή, «ώριμη» μετά την πολιτική των αναδιρθρώσεων του ΠΑΣΟΚ, έδωσε περαιτέρω ώθηση στην επιθετικότητα της άρχουσας τάξης απέναντι στα λαϊκά συμφέροντα. Σημειώθηκε σημαντική αύξηση της κερδοφορίας ιδιαίτερα, για τους μεγάλους καπιταλιστικούς ομίλους που κατέχουν κεντρική θέση στην ελληνική οικονομία (τράπεζες, ναυτιλιακό κεφάλαιο, μεγάλοι βιομηχανικοί όμιλοι, κατασκευές). Διαμορφώθηκαν νέα πεδία για τις επενδυτικές δραστηριότητες με την εκκαθάριση παραγωγικών μονάδων, συγχώνευση δραστηριοτήτων, εργοστα-

σίων, επιχειρήσεων, μεταφορά δραστηριοτήτων στις χώρες της Βαλκανικής. Μαζί διευρύνθηκε η ανισότητα, λόγω του διαφορετικού βαθμού ιδιοποίησης των μεριδίων της ανάπτυξης, ιδιαίτερα δε ανάμεσα στο εισοδηματικά ανώτερο στρώμα 20 % με το κατώτερο 20 %. Εντάθηκαν οι οικονομικές και κοινωνικές πιέσεις στους εργαζόμενους, με αποτέλεσμα σημαντικά τμήματα της κοινωνίας να υποβαθμίζονται. Ένα ισχυρό δίκτυο φτώχειας διατηρήθηκε και αναπτύχθηκε παράλληλα με ισχυρούς θύλακες ευμάρειας.

Η κυβέρνηση αξιοποιεί την κοινωνική αναδιάρθρωση που εμπέδωθηκε κατά την τελευταία δεκαετία, την έλλειψη πολιτικής αντιπολίτευσης και την δυσκολία συνολικοποίησης των κοινωνικών αντιστάσεων ιδιαίτερα μέσα στους εργασιακούς χώρους, για να επιταχύνει τις επιλογές της. Ενισχύει την περιοριστική πολιτική που υπαγορεύεται από την Ε.Ε. και την νεοφιλελεύθερη διαχείριση. Επεκτείνει τις ιδιωτικοποιήσεις, αναδιοργανώνει – περιορίζει τον κρατικό μηχανισμό. Δρομολογεί την υπαγωγή σημαντικού πλέγματος παραγωγής υποδομών στο ιδιωτικό κεφάλαιο. Μέσω του νόμου για τα συγχρηματοδοτούμενα έργα (ΣΔΙΤ) μεταβάλλει τον τρόπο παροχής κοινωνικών υπηρεσιών στα λαϊκά στρώματα. Επιχειρεί την πειθάρχηση του μελλοντικού εργατικού δυναμικού μέσω της αναδιοργάνωσης των εκπαιδευτικών μηχανισμών. Θέλει να αναδιατάξει συνολικά τις σχέσεις μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας και με αιχμή τους μηχανικούς ανοίγει το ασφαλιστικό.

Υπάρχει Αντιπολίτευση;

Η κυβερνητική πολιτική διευκολύνεται από τη στάση, τις πρακτικές και τις αδυναμίες της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης. Ο κυρίαρχος πολιτικός λόγος στο εσωτερικό του ΠΑΣΟΚ - στις βασικές στρατηγικές πλευρές του - είναι συντεταγμένος με τις κυβερνητικές επιλογές. Η θετική αντιμετώπιση των ιδιωτικών ΑΕΙ και της αναθεώρησης του συντάγματος, ο επαμφοτερίζων λόγος του σε σχέση με τις σημαντικές απεργίες και τις κινητοποιήσεις της νεολαίας, η αμφισημία της πρακτικής του στο νομοσχέδιο για τις ΔΕΚΟ είναι όψεις αυτής της σύγκλισης. Το ΠΑΣΟΚ αντικειμενικά υποβοηθά την κυβέρνηση στην σταθεροποίηση της πολιτικής της με τίμημα για το ίδιο την επερχόμενη εκλογική ήττα, τις έντονες εσωτερικές τριβές και την πολιτική στασιμότητα.

Το ΚΚΕ υλοποιεί πολιτική περιχαράκωσης που υπονομεύει πο-

λιτικές και κοινωνικές συμμαχίες σε επιμέρους μέτωπα και χώρους. Ατονεί έτσι η αναγκαιότητα για την ενδυνάμωση του κοινωνικού μετώπου συμμαχία των δυνάμεων της αριστεράς. Ο πολιτικός απομονωτισμός, ο συνδικαλιστικός διαχωρισμός και η ιδεολογική περιχαράκωση, αποβλέπουν αποκλειστικά σε οργανωτικά και εκλογικά οφέλη. Η πολιτική αυτή, όπως την είδαμε πρόσφατα στο μέτωπο της εκπαίδευσης, απέχει πολύ από το να είναι αριστερή. Η Αριστερά δεν μπορεί παρά να αποβλέπει πρώτιστα στην ανάπτυξη του μαζικού κινήματος.

Τα όρια της πολιτικής του ΣΥΝ και η αντιφάσεις της αναδεικνύονται ολοένα και περισσότερο, τόσο στους επιμέρους κοινωνικούς χώρους, όσο και στην κεντρική πολιτική σκηνή. Εκπροσωπώντας με αντιφατικό τρόπο διανοούμενα μεσοστρώματα, ο ΣΥΝ άλλοτε έλκεται από μια στρατηγική κυβερνητισμού και στέφεται σαφώς σε μια πολιτική συμβιβασμών σοσιαλδημοκρατικού τύπου και άλλοτε προσπαθεί να στραφεί προς τα κινήματα και την ενίοχυσή τους. Η στάση του στο Τ.Ε.Ε. σήμερα είναι ακραία εκδοχή αυτών των αντιφάσεων. Οι οργανωμένες δυνάμεις του έχουν αναλάβει ρόλο κυβερνητικού εκπροσώπου.

Ένας άλλος κόσμος....

Η κυριαρχία του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού, με την επιθετική μορφή του νεοφιλελευθερισμού και του πολέμου, συναντά σήμερα την αυξανόμενη αντίδραση των κυριαρχούμενων τάξεων και λαών σ' όλο τον κόσμο. Μαζικά κοινωνικά κινήματα, παραδοσιακά και νέα, πραγματοποιούν κριτική σε όλες τις εκφάνσεις των αγοραίων πολιτικών και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, αποκαθιστούν δίκτυα επικοινωνίας, περνούν τα σύνορα και δημιουργούν κοινούς τόπους συνεργασίας και αλληλεγγύης, συνθέτοντας την πολιτική των «από κάτω». Οι εξεγέρσεις εκατομμυρίων ανθρώπων στη Λατινική Αμερική και οι κατακτήσεις τους επαναφέρουν στην πρώτη γραμμή την αξιοπρέπεια και την αλληλεγγύη, μαζί με την πεποίθηση, ότι τα αντιδραστικά καθεστώτα δεν είναι ανίκητα. Η Λιβανέζικη αντίσταση ορθώνει εμπόδιο στα σχέδια των ιμπεριαλιστών. Ο παλαιστινιακός λαός συνεχίζει, σε καθεστώς γενοκτονίας και απομόνωσης, τον ηρωικό αγώνα του για γη και ελευθερία. Ο λαός του Ιράκ αντιστέκεται στην κατοχή των ΗΠΑ. Όλος ο πλανήτης συντονίζει την φωνή του σε μεγαλειώδη αντιπολεμικά συλλαλητήρια.

Στη χώρα μας δεν ήταν και λίγες οι περιπτώσεις ανάταξης των κοινωνικών κινήματων που αποτελούν για μας την μόνη ελπίδα. Χαρακτηριστικές περιπτώσεις το μεγαλειώδες κίνημα των καταλήψεων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση που έδωσε μία πρώτη επιτυχημένη απάντηση στη κυβερνητική πολιτική, αλλά και ο μεγάλος αγώνας των εκπαιδευτικών μαζί με το κίνημα των μαθητικών καταλήψεων.

Αυτή η αντίσταση εκατομμυρίων ανθρώπων, που σε ορισμένες περιπτώσεις ανοίγουν ρωγμές και κερδίζουν θέσεις, εμπνυχώνει και τους δικούς μας αγώνες και μας επιτρέπει να ελπίζουμε στη σημασία και τη δυναμική της δικής μας παρέμβασης.

Η αριστερά της σημερινής εποχής δεν θα υποκαθιστά με τη μεσοανική ρητορική την κοινωνική αυτενέργεια. Θα είναι αυτή που συνδιαλέγεται δημοκρατικά με τον κόσμο της και την κοινωνία, που οριοθετείται με σαφήνεια από την πολιτική του αστισμού και που ριζώνει στις ανάγκες και τις ελπίδες των εργαζομένων.

Γλώσσα λανθάνουσα την αλήθεια λέγει!

Περσινά ξινά σταφύλια θυμίζει η επίθεση ενάντια στη «Συσπείρωση» από τη σελίδα της παράταξης «ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΙΝΗΣΗ», τεύχος 2411 του Ε.Δ. του ΤΕΕ. Είναι μια καλή σύνοψη επιχειρημάτων δανεισμένων από το οπλοστάσιο της ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ. Είναι η απάντηση στην πρότασή μας για την ευρύτερη δυνατή συσπείρωση των αριστερών δυνάμεων - που οριοθετούνται από τις συνδιαχειριστικές λογικές και τις ηγεμονιστικές πρακτικές της επίσημης αριστεράς - για την ενιαία εκλογική καταγραφή αυτής της Αριστεράς στο ΤΕΕ. Όμως, επειδή τα επιχειρήματα τους είναι σαθρά, ρίχνουν και κατάλληλη λάσπη για να τα δέσουν: Η συσπείρωση... διαπλέκεται με την επίσημη αριστερά αλλά και την ΝΔ. Γι αυτό εκτρέπει το κίνημα από τον επαναστατικό δρόμο. Τον δρόμο που χάραξε η «ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΙΝΗΣΗ» για τους εργαζόμενους μηχανικούς.

Όμως, στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σχοινί. Η συνολική πρακτική τους καταδεικνύει ότι έχουν οργανικές εξαρτήσεις από την επίσημη αριστερά και συγκεκριμένα από το ΚΚΕ. Στη βάση κοινών αντιλήψεων προσδιορίζουν την πολιτική τους παρέμβαση στους μαζικούς χώρους και στα σωματεία. Οι αντιλήψεις αυτές αφορούν στα χαρακτηριστικά συνδικαλιστικών παρατάξεων και στις σχέσεις τους με πολιτικούς φορείς. Πέρα από τις όποιες οριοθετήσεις επιχειρούν με ιδιαίτερα βαρύνουπο λόγο, η πράξη τους καταγράφει την προσπάθεια να οικοδομήσουν μια άλλη «καλύτερη» ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ στους χώρους των μηχανικών. **Αρνούται να συνυπάρχουν** με την «Συσπείρωση», αλλά και με άλλους πολιτικούς χώρους.

Η **κοινότητα αντιλήψεων και πρακτικών με το ΚΚΕ** δημιουργεί αμηχανία στους συντάκτες του κειμένου, όταν προσπαθούν να αρθρώσουν οποιαδήποτε κριτική προς αυτό. Και ενώ για την «Συσπείρωση» ο λόγος τους είναι κατηγορηματικός και απόλυτος, όταν αναφέρονται στο ΚΚΕ, κάνουν σαν μικρά παιδιά που δεν καταλαβαίνουν τι συμβαίνει γύρω τους: **«Εξακολουθούμε να μην καταλαβαίνουμε τη στάση της ΕΣΑΚ που αρνείται να πάρει μέρος στην διάλυση της Αντιπροσωπείας, με επιχειρήματα του τύπου...»** Απ' ότι γνωρίζουμε βέβαια, ΕΣΑΚ δεν υπάρχει -ούτε ποτέ υπήρξε - στους χώρους των μηχανικών, αλλά στους...οικοδόμους και αλλού. Οι σύντροφοι αυτοί φαίνεται ότι δεν έχουν απογαλακτιστεί ακόμα από το ΚΚΕ. Υποσυνείδητα εκφράζουν νοσταλγία για τις παλιές καλές εποχές... Το δικό μας όραμα για την Αριστερά είναι κάτι παραπάνω από ένα σισύφειο αγώνα για ένα...«καλύτερο» ΚΚΕ.

